

11/8/1929. φ. 15

Ἐφημερίς

ποῦ διαβάξεις κι' ἀπορείς

θὰ βγαίνη πάντα τὸ πρωτὶ ἐκάστης Κυριακῆς
κι' ὁ Ἄρβας θ' ἄν' ὑπεύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

Ἔτος πρῶτον ἀριθμοῦμεν
κι' εἰς τὸς Πάτρως κατοικοῦμεν

Ἔτος Χίλια κι' ἑννηακόσια μὰ καὶ εἴκοσι κι' ἑννῆά
μ' ἐκλογαῖς ποῦ πήγαν ὄλαις ἀλημπούρα καὶ μπουγιὰ

Τοῦ κάθε φύλλου ἡ τιμὴ
εἶναι μονάχα μιὰ δραχμὴ

Εἰς δραχμὰς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν
κι' εἴκοσ' πέντε τ' ἑξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν
γιὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ
εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστὰ
Ἐπιστολὰς καὶ συνδρομὰς
προσωπικῶς μόνον σ' ἐμᾶς

Σήμερον ἡ ἑνδεκάτη τοῦ Αὐγούστου τοῦ μηνός
κι' ὄλοι γιὰ τὴ Δημορχία περιμένουν.. ἀτενῶς

Δέκατον καὶ πέμπτον φύλλον
εἰς τὴν χώραν τῶν ἀφίλων

15

**Αἰ τῆς Χάγης Συνδιαλέξεις;
Λέξεις, Λέξεις, λέξεις.... λέξεις!!**

Στὸ συνέδριο τῆς Χάγης λοιπὸν πρῶτης τρανταγμὸς
ποῦ ὁ Χέντερσεν ὁ Ἄγγλος ὁμιλεῖ ὁ Ὑπουργὸς
κι' ἀπαντᾷ μὲ στόμφο ὁ Γάλλος καὶ κοντὰ ὁ
[Ἴταλὸς
καὶ ὁ Συόουντεν, ὦ! νόου! συναντᾷται βλοσυρὸς
καὶ ὁ Στρέζεμαν στὴν ἄκρη τοῖς κυττάζει σοβαρὸς
στὸ παράθυρο κοντὰ γιὰ νὰ πέρνη ἀέρα φρέσκο
καὶ γελᾷ κρυφὰ κρυφὰ σ' ἄν μιλεῖ ὁ Τιουτουλέσκο!
Μπαίνει ὁ Τοῦρκος τότε μέσα στοὺς μεγάλους
[τοὺς καυγάδες
καὶ εἰς ὄλους ὅπως μπαίνει σωρὸ κάνει τεμενάδες
καὶ αὐτοὶ τὸν χαιρετοῦνε μὲ βγαλταῖστῆς καμινάδες
κι' ὅπως γίνετ' ὁ ἀγῶνας, τὸ λοιπὸν τῆς Ρενανίας
αὐτὸς λέγει μετὰ βίας
γιὰ τὸ στάτους κβδ ποῦ θέλει μετὰ δῆθεν παρησίας
κι' ὁ Λευθέρης ἐπεμβαίνων τὸ ντὲ φάκτο ἀπατεῖ
καὶ ν' ἀλλάξουν τὸ χαρτί!!

Ἐξη χρόνια πᾶνε τώρα
ἀπ' τὴν ὥρα
π' ὑπεγράφετο ἐκεῖνο τὸ χαρτάκι στὴ Λωζάνη
μᾶνι, μᾶνι
στῆς καταστροφῆς τῆ μπόρα
κι' ὁ Ρουσδῆ μὲ τὸν Ἀνδρέα
συνδιάλεξι σπουδαῖα
πρὸ ὀλίγου εἶχαν κάνει,
ὅταν ἐφθασε κι' ἐμπῆκε καὶ ὁ Χόλσταν εἰς τὴ μέση
κι' εἶπεν ὅ,τι τοῦ ἀρέσει
καὶ ὁ Τοῦρκος δίχως φέσι
τοῦσε Βλέπω εἶσαι Σόλστα
γιὰ τὸ διάβολο πεσκέσι

κι' ὁ Ρωμῆος ἐν γεγонуῖα ἀνεφώνησε φωνῆ
Ἰχ λαμὰ Σαβαχθανί!
Χόλσταν, μὴν ἀκούεις, Χόλστα
κι' ὅσας φᾶς καὶ τᾶλλα χ,...
ἐν Γαλλίας τῆ χθονί
Κι' ἡ ὀμήγουρις ἀμέσως μετὰ τοῦτο ἀδρανεῖ
κι' ὄλοι βάνουν μιὰ φωνή...
Κι' ὄλοι πᾶνε!
γιὰ νὰ φᾶνε!
καὶ καμπόσι στὸ... παχνί.

**Τὸν Φάπα μὲ τὸν Κλάπα συνάντησες τυχαῖα
συζήτηση μεγάλε, ἐξαίρετη, σπουδαῖα**

Φ.—Μοῦ εἶπανε πῶς λείπεις κι' ἐγὼ σὲ βλέπω ἐδῶ.
Κ.—Κι' ἄν ἔλειπα; Δὲν πιστεύεις πῶς 'θελα ξαναρθῶ;
Τὶ διάβολο! Μὴν ἤμοννα βελόνι νὰ... χαθῶ;...
Φ.—Καλά..! Καὶ μὲ τὸ δίκιο σου, θυμῶνεις, νὰ σοῦ πῶ!
Κ.—Θυμῶνω;... Δὲν ἐθύμωσα! Καὶ τί θὰ πῆ κι' αὐτὸ
κι' ἄν ἔχασα κι' εἴμ' ὄρθιος ποσῶς δὲν εἶν' ὄρθῶ
ἐσὺ νὰ κοροῖδεύεις σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
Φ.—Μὰ τώρα ἔχεις ἄδικο πῶς σὲ ποντοβαρῶ
ἀφοῦ γιὰ τὰ ἐκλογικὰ μας νὰ ψάχνω ἔχω καιρὸ
Μά... τοῦναντίον μάλιστα... μαθαίνω κι' ἀπορῶ...
Κ.—Ἐγὼ ἕνα ὑποψήφιον γυρεύω γιὰ νὰ βρῶ
π' ἐθάφηνηκ' ὀλοσοῦμπιτος καὶ δὲν βρῖσκω τορὸ
κι' οὔτ' ἡ φαγάνα μπόρεσε νὰ βγάλῃ στὸν ἀφρῶ.
Φ.—'Ας ἔχοι γαῖαν ἐλαφρᾶν! κι' ἄς μὲνηστὸ βυθὸ
ἀφσῦ καὶ γιὰ τὴ χάρι του ἐγὼ δὲν θὰ χαθῶ!
Κ.—Καλὴ του ὦρα! κι' ἦταιε καλὸς ὁ κακομοίρης
καὶ μόνον ποῦ δὲν γίνηκεν ἀκομη νοικοκύρης
ἀλλ' ὅμως ἐκαρτέρωγε τ' ἀξίωμα νὰ πάρη
μήπως τὴ βερυπροίκιση μπροσέση καὶ τοιμπάρη.
Φ.—Λοιπὸν μὲ τὰ ἐκλογικὰ ἐμπλέχθηκες, βρε μᾶπα!

K. Μὰ τί νά κάννω σάν Ρωμηός κι' ἐγώ, καϊθένε Φάπα!

Φ.—Λοιπόν δὲν σούμεινε καιρός νά πᾶς κατὰ τὸ Μῶλο·
τομ' ἔλλειπες ἢ κι' ἐμπλεξες;...

K.— Ἐτοῦτο ἦταν ὄλο...!

Kι' ἐν τούτοις μάθε, ἤμουνα προχθές και στήν ἐξέδρα,
ποῦ κάποιος ὑποψήφιος ἐκ τῶν καλπῶν ἀπέδρα
καὶ ἔπινε βαρὺν γλυκὸν καντὰ στὸ κύρ Ἀντώνη
μὲ τῆς παχιᾶς μουστάκας του π' ὁ κάθε καμαρώνει
ὡς δείγμα κάποιας ἀρχοντιάς π' ἐμένα βαλαντώνει
Ἦταν κοντά του ἡ Μαριγῆ ὠραία ὅπως εἶναι
τοῦ Γεωργίου, καλλονή, ποῦ χαίροντ' αἱ Ἀθηναί
μὰ κι' ἡ Κυρία Μάσιγγα μαζῆ μὲ τὰ κορίστια
καμαρωτή, καμαρωτή εὐγενεστάτη θεῖτσα
ἡ Σία τ' Ἀλέξανδρου μας καλή και πάρα πέρα
ὁ φίλτατος Γκαβίνος μας λατρεύων τὴν ἐξέδρα.

Φ. Μοῦπαν πῶς βρίσκεται ἐδῶ και ἄλλη ἐξ Ἀθηνῶν;

K.—Νὰ κι' ἡ κυρία Μαραγκοῦ μαζῆ μὲ τὸ κοινὸν
ἡ Βόλτκε πάντα εὐθυμη και τί γλυκειά συνάμα
κι' ἐκεῖνη ἡ μελαχροινὴ ποῦ λὲς ἐσύ, ἀντάμα
μὲ τὴν Γιαννουλοπούλου μου, ἀλλὰ και τὰς Καροῦδη
κι' αὐταῖς γλυκειαῖς και ζωηραῖς μὲ τὸ ὠραῖο φρεῖδι.

Φ.—Και ἦταν ἡ μελαχροινὴ;

K.— Ἡ κόρη τοῦ Λυμπέρη
τοῦ Κωστοπούλου δηλαδή, ποῦ κίθε καλοκαιρί
ἀφίνει τοῦ Γιαννάκη της και τοῦ Ντορὲ τὰ μέρη
κι' ἀπ' τὴ Γλυφάδα ἔρχεται ὡσάν τὸ μελανοῦρι
κατόπιν ἀπὸ τὰ Μπαῖν Μιξ ἡ Ἀθηναῖα κούρη
ντυμένη πάντα κίτρινα, μὰ... π' ἔφευγε σάν ἄστρο
νά συνεχίση τὴν σαιζόν, ὡς λέν, ἐν Ἐυλοκάστρω,
ἐκεῖ ποῦ και ὁ κύριος Γαρέζος βρίσκειτ' ἤδη
εἰς τὰ νερά του κολυμβῶν ὡσάν τὸ νεροφρεῖδι

Φ.—Εἶδες ἐκεῖ ἄλλη καμιὰ, ἢ μὴ μοῦ τᾶπες οὐλα;

K.—Εἶδα βεβαίως μιὰ χαρὰ και τὴν Κυρία Τούλα
τὴν ἀνεμιά της μ' ἐμπομὲ τοῦ Στάμου τὴν Ἑλένη
στά βερμαὶν ντεμένη

κι' ὡς εἶδος θεοῦ δώρου

εἶδα και δύο καλλονὰς τοῦ φίλου Μπεκατώρου
μὲ βερμαὶν και τὴν Χατζῆ τὴ Νίνα, μπεχλιβάνη!
και τὴ γλυκύτατη μικρὴ, τὴ Φοῦλα τοῦ Δογάνη;
τὴν Οἰκονομοπούλου μας τοῦ φίλου Νικολάκη
κι' αὐτὴ ὠραία ἀπ' ἐκεῖ, σάν ἓνα μπιζουδάκι,

κι' ἐκεῖ πέρα στ' ἀκριὰ

τὸν γιατρὸ τὸν Μυλωνά

τὸν κύριον Χαβέριοι Παπαηλιού
μὲ τὴν Κυρίαν πάντοτε καλή, γλυκειά, μὲ νοῦ...
ποῦ μαγεμμένοι σκέκονται στοῦ τρίου τὸ δοξάρι
ποῦ σ' ἀρμονίαν πέλαγο τὸν ἔχει συνελάσει

ἐν ᾧ ὁ κύρ Χαβέριος ρεμβάζει τὸ φεγγάρι

Kι' εἶδα κι' ἓναν ἐκεῖ πέρα τῶν καλπῶν ἀποτυχόντα
και τὸν κύριον Γρανίτσαν ἐκ τῶν ἐφειγῶν παρόντα
κι' ἡ ψυχὴ μου σάν τὸν εἶδε ἐνθυμήθηκ' ὅτι ἐπόθει
κι' ἓνα γεῦμα ἐν Κερκύρα, ποῦ στά ἔσχατα ἐδόθη,
ὅπερ πάντοτε συμβαίνει στοὺς Κορροῦς ἐκ δικηγόρων

και κατ' ἔτος νοιτνανῶν

κι' ἔτσι ἔγινε κι' ἐφέτος

και μοῦ ἤλθεν εἰς τὴν μνήμην ὁ Φωκάς και Κυρίτσης
ποῦ ὠμίλησαν μὲ χιούμορ κι' ὁ Γιωτόπουλος ἐπίσης
και ὁ κύριος Σκαλτσούνης, ποῦ δὲν ἠθέλ' λησμονήσης
ἀν κι' ἐσὺ παρῶν ἐκ' ἡσθ, πρὸς τοιοῦτους ν' ἀπάντησης

Εἶδ' ἀκόμη ἐκεῖ πέρα και τὸν Ἀθ. Παπαθανάση

τὸν ἐπίτροπον τὸν πρώην, ποῦ κι' ἡ Πάτρα ἔχει χάσει

κι' εἶναι δὰ στὸ Μεσολόγγι ἐκ τῶν πρώτων βουλευτῶν

και ἀκούεται μὲ κοδόν και ἀξίζει ὁ, τι πῆς,

και ἀκούεται μὲ κοδόν και ἀξίζει ὁ, τι πῆς,

σοβαρὸς, ἀλλὰ συνάμα εὐγενὴς μὰ και γλυκὸς
κι' ἦσαν κι' ἄλλαις κι' ἄλλοι τόσοι πῶχω γράφει στ' ἄλλο
[φύλλο

κι' ἓνας ξένος μιὰ κυρία ποῦχανε και κάποιο σκύλο.

Φ.—Μήπως εἶδες τὸν Πανάγο; τὴ μικροῦλη τὸ ζωγράφου

K.—Τὸν κύρ Γιάννη; Πῶς; Και νὰ το ποῦ για τοῦτον

[τώρα γράφω

κι' εὐχομαι μετὰ τῶν ἄλλων

νά τὸν δῶ τρανόν, μεγάλο

τὸ καμάρι τῆς Πατρίδος και τῆς Πάτρας τὸ καμάρι

και νὰ γίνονται καυγάδες, πρῶτον ποῖος νὰ πρωτοπάρη

ἀπ(τὰ ἔργα ποῦ θὰ φτιάξη,

ἀφοῦ πῆρε τὸ ἀχνάρι τοῦ καλοῦ πατρὸς τοῦ Γιάννη

ἀλλὰ κι' εὐχομαι στὰ οὐλα

νά τὸν χαίρεται κι' ἡ Λοῦλα

Εἶδα ἔργα τοῦ μικροῦλη τῆς βιτρινης ἀνοιγμένα

π' ἀκριβῶς τᾶχω χαμένα!!

Φ.—Κύτα τώρα ποῦ περνάει ἡ κυρία...

K.— Πῆς τὸν! Πῶς;

Φ.—Δὲν τὴν ξέρω! Μόνον ξέρω πῶς τὸ γάλα τῆς τροφῆς

δίνει πάντα στὸ μπεμπέ της κι' ἔχει γίνει παχουλὸς

μιὰ χαρά. ἓνα παιδάκι ποῦ περνῶντος ὁ καιρός

σὲ δυὸ μῆνες θάχει γίνει ἓνας ἀνδρας ζωηρὸς

Φ.—Ἀλλ' αὐτὰ ὅπου μοῦ λέγεις εἶναι θαύματα μεγάλα!

K.—Κι' ὅμως ὄλ' αὐτὰ τὰ κάνει μόνον τῆς Τροφῆς

[τὸ γάλα

ποῦ ἀνώτερον ἀκόμη τῆς μητρὸς εἶναι κι' ἀπ' ἄλλα!

και νὰ πᾶς κι' ἐσὺ νὰ πάρης για τὴν κόρην σου, τρεγάλα!

Φ.—Ἄν θὰ πάου; Οὔτε στένω! Πάω!.. γίνηκα.. μπουχός!..

K.—Τρέχα!.. κι' ὄλλοι σας τρεχάτε για τὸ γάλα τῆς

[Τροφῆς?

Ζήτω! τοῦ Γεράκη ὄλοι

ποῦ ἐβγήκε στ' Ἀργοστόλι

Βγάνω μιὰ φωνὴ μεγάλη και φωνάζω και πρὸς σέ

ὦ! Γεράκη μου χρυσέ

κι' ὅπως Δήμαρχος ἐβγήκες νὰ γενῆς και ἑξακουστός,

ικανὸς για τοὺς ἐχθροὺς σου και τοὺς φίλους, θαυμαστός,

για νὰ χαίρη κι' ὁ Βρασιδας πῶς ἐβγήκε αὐτὸς σωστός,

Τὰς θερμὰς εὐχὰς μου στέλλω

στοὺς ὑπόλοιπους, ποῦ θέλω.

Ἀποστέλλω στὸ Σωτήρι φίλτατόν μας Κουρλαμπάν

ἓνα δίσκον ἐδεσμάτων και ταψὶ μὲ μπακλαβάν

Και τοῦ εὐχομαι νὰ κάμη και ταξεῖδι μικροῦλάκι

μὴ μπερῆση και παχύνῃ ἐπὶ τέλους λιγούλακι.

και νὰ γίνῃ κι' αὐτὸς ὅπως ἐγίνηκαν τῶσοι ἄλλοι,

νάχη πάντοτε τὸ χρῆμα και δεμένο στὸ τσοουβάκι !!

Εἰς τὸν Σίγμα τὸν Παγώνη στέλλω τόπους και χωράρια

νά τὸν χαίρωνται αἱ ἀγρόται, ὡς ἐγώ τὰ δυὸ μου μάτια

κι' εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἀγρότου δίδω πρὸς αὐτόν εὐχὴν

νά πετύχη, ὅπως θέλει, μ' ἀρκετὴν τὴν προκοπὴν.

Τοῦ Ἀλῆ Πισσᾶ τὰ πλούτη, αὐτὸς νύρη νὰ τοῦ τύχη,

νά γενῇ τρανός, νὰ τρέμουν, ἐμπροστὰ του, δταν βήχη -

και διτ' ἄλλο τοῦ ἀρέσει τοῦ τὰ εὐχομαι μαζῆ

εἰς τὸν Γράμψαν τὸν Σωτήριν εἰς τὰ Γιάννενα ποῦ ζεῖ.

Εἰς τὸν Παπαγεωργίου Ἡσαῖαν τῆς Καζίτσης,

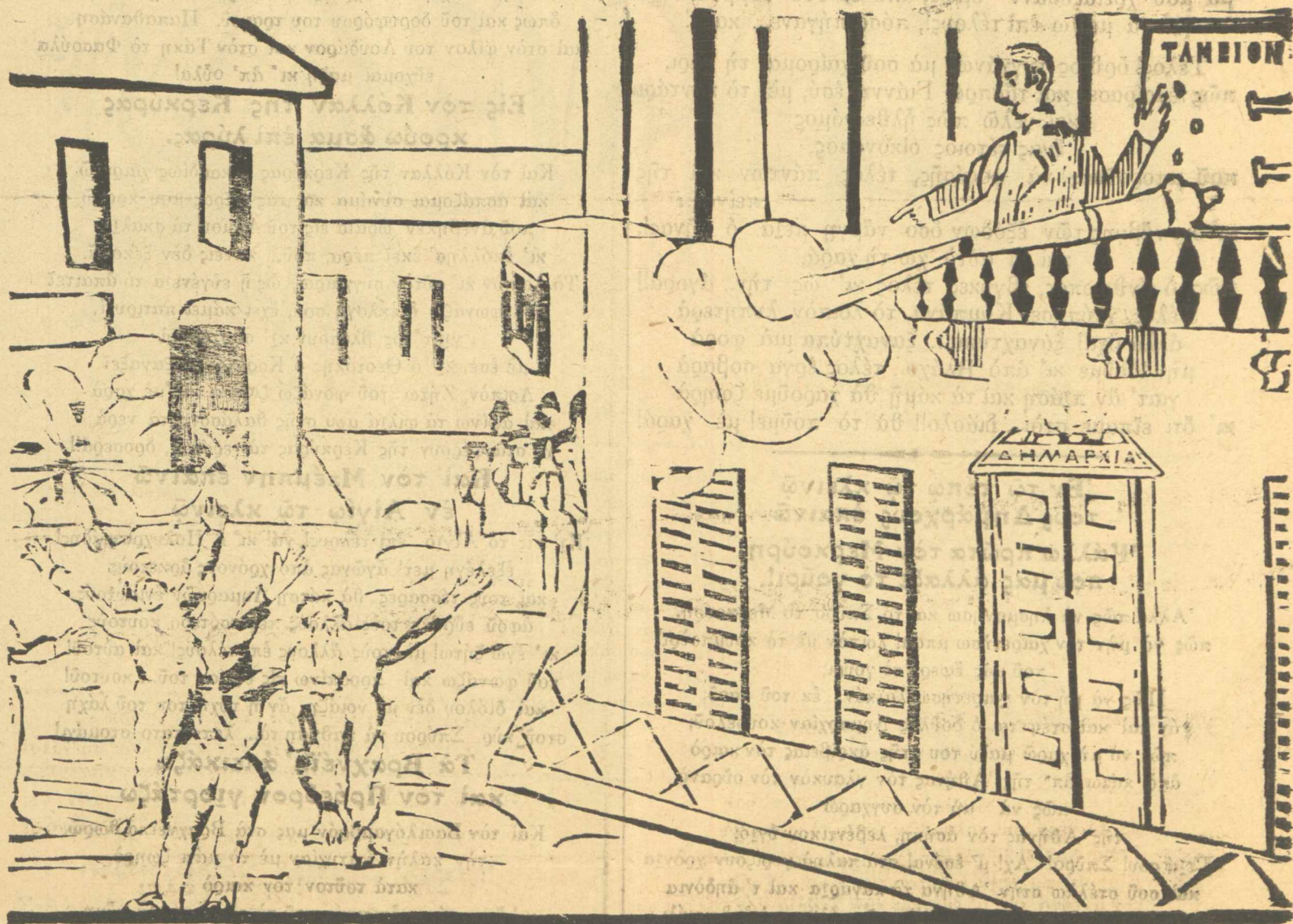
ποῦ μοῦ εἶχε διαπύγει ἀποστέλλω εὐχὴν ἐπίσης

τὰς ἡμέρας του και νύκτας ὁ Θεὸς νὰ καθιδύνη

και τὸν βίον του ἐν ἔργοις φιλανθρωπίαις νὰ λαμπρύνῃ,

ὅπως τώρα, ν' ἀπαλαύη πάντα σιδηρᾶν ὀγιεῖαν

ἀφοῦ εἶν' ἀφιερωμένος εἰς τοῦ Θεοῦ τὴν λατρείαν.

**Τῷ Δημάρχῳ δίχως μένος
τουναντίον δέ μέ... σθένος
νέος... αίνος**

"Ὄρθιος ὀρθίοις χαιρεῖν . . . μὰ, καὶ τὸ ἄλλους χαιρετῶ
καὶ καθημένους ἀκόμη πάλι . . ὀρθῶς χειροκροτῶ
καὶ στοὺς ἄλλους... καθημένους.. ὀρθῶς πάλιν ἀπαντῶ
καὶ τοὺς εὐχομα τὸ θάμμα
νὰ μὴν ἔχη... παραθάμμα
γιὰ νὰ μὴν ἀκολουθήσῃ ἡ λιγοῦρα καὶ τὸ κλάμμα
καὶ ὁ θρήνος ἐν ταυτῷ
Πρὸς ὀρθίους λοιπὸν χαιρεῖν, σὰν εἰμ' ὀρθίος.. κί' ἐγώ!
ἀλλὰ καὶ τοὺς καθημένους προσηνῶς τοὺς χαιρετῶ
καί... ὀρθῶς τοὺς ἀπαντῶ
πῶς νὰ μὴν τὸ παρακάνουν κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸ
οὔτ' ἐσκότωσαν, μονάχοι.. ἐπὶ τέλους!! τὸ.. θερῖδ
π' ἐβραχνιάσαν σὰν κοκόροι τὸν ὠραῖο τους λαιμὸ
κί' ἐπισήμω τοὺς δηλῶ

σχετικῶς μ' αὐτὸ τὸ θάμμα
πῶς στὸ γέλιο σχεδὸν πάντα βροῖσεται κοντὰ τὸ κλάμμα!
κί' ὅσο διάπλατ' ἀν' ἀνοίγουν ἡ Δημαρχικαῖς ἡ πόρταις
μπορεῖ ἀλλοῦθε νὰ γεννήσουν, κακαρίζοντας ἡ κόταις!!

Βλέπης καὶ ἡ δόξα, κί' ὄλα εἰν' ἐφήμερα
κί' ἡ ἐλπίδα εἶναι πολλακίς κί' αὐτῆ.. χίμαιρα
καὶ πολλακίς εἶναι τύχη, τῆς κοντοῖνας μιά.. παρτίδα,
ποῦ τὴν χάνεις μὲ τὰ μάγια
ἡ καὶ μὲ τὰ γλωσσοφάνια
ἡ τοῦ ἡλίου μὴν ἀχτίδα

ποῦ, ἐνῶ σὲ πάει καλά,
κί' ἂν ἔχεις Βλάχο στὴν βλαχιά ἀμπέλια μὰ καὶ σπῖτ,
ἡ νύχτα βγάινει Ἐπίσκοπο κί' ἡ αὐγὴ Μητροπολίτη!
«Μὰ ἐν τούτοις, Γιατρέ, Γιάννη, σὰν σὲ καμαρώνουν ὄλο
γιατὶ ἔκαμες τὴν Πάτρα μινωδάτο! περιβόλι!!
κί' ἐγὼ δίχως νὰ πεισμώνω
τὴ νὰ κάμω; καμαρώνω...!
κί' αἴφνης λέου ἐὰν εἶχες, στὸ μουστάκι κί' ἄλλαις τρίχες
ἡ ἂν ὄσαις ἔχεις, εἶχες, πάνω κάτω δύο πῆχες
θὰ μπορούσες νὰ γλυτώσῃς καὶ νὰ μὴ πατήσῃς φλοῦδα
καὶ νὰ χάσῃς τόσα.. σκουῖδα
ἂν ἐπήγαινες τὸ πράγμα μὲ μιά σκέψη περισσὴ
νὰ μὴ χάσῃς τόσα.. σὺ!
Μὰ θὰ πῆς τ' εἶν' καὶ τὰ ακουῖδα;
μια λέξις!.. ὄλα φροῦδα
κί' ὅταν θέλεις.. νέτα σκέτα!
μαζὶ μὲ τὴν Δημαρχία νὰ περνᾷς ἀλαμπροστέτα
σκουῖπατα μὲ τὴν.. πετσέτα!
σύμφωνοι! γι' αὐτὸ φωνάζω, μπουλουξῆς κί' ἐγώ, βρε
Γιάννη!,
πῶς σοῦ πρέπει καί.. βεβαίως, τώρα πλέον τὸ.. στεφάνι
κί' ἂν τ' ἀγόρασες, ἀκόμη οὔτ' αὐτὸ ἔχει νά.. κἀνη!
τουναντίον μπράβο, Γιάννη!,
ποῦ δὲν ἦσουν καρφωμένος καὶ σ' αὐτὰ τὰ νταραβέρια!
κί' οὔτε κί' ἔδειξες μίξερια!
καὶ ἂν ἔκαμες στὸ τέλος καὶ τῶν φίλων τὰ ρουσφέτια
αὐτά!.. βέβαια καὶ εἶναι τὰ Δημαρχιακὰ μπερδέτια

μά μου χρειάζοσαντ' όμως, από σέ δυο συμβουλαί
για να μάθω επί τέλους!, πόσα πήγανε... καλέ!

Τέλος! ὄρθιος τυγχάνω! μά σου χαιρομαι τή χάρι,
πῶς ἐμοίρασες και τ' ἄσπρα, Γιάννη ἐσύ, με τὸ καντῶρι
και γελῶ! πῶς ἦλθε νόμος
ἕνας τέτοιος οἰκονόμος,
ποῦ μποροῦσες νὰ φορίσῃς, τέλος πάντων και τῆς
πεινας..
κι' ὄχι νάβγῃς τῶν ἐξόδων ὅσο νάβγῃ πειὰ ὁ μῆνας!,
και γι' αὐτὸ ἔχω τὴ χαρά,
πῶς, ὁ ἄνθρωπος, ἐβγήκες τέλος κι' ὡς τὴν.. ἀγορά!!
Τέλος, χτύπησε, Καμπάνα, τὸ λοιπὸν λυπητερά
ἀλλὰ ὄχι!! ξαναχτύπα... ξαναχτύπα μιὰ φορὰ
μὴν ἴδοῦμε κι' ἀπὸ Βλάχο.. τέλος ἔργα σοβαρά
γιατ' ἂν πιάση και τὰ κάμῃ θὰ χαροῦμε ζωσηρά
κι' ὅτι εἶπαμε στὸ... διάολο!! θὰ τὸ ποῦμε! με χαρά!

**Ἐν τῷ τόπῳ τῷ κλεινῷ
τοὺς Δημάρχους ἐπαινῶ**

**Ψάλλω πρῶτα τὸν Μερκούρη,
ποῦ μᾶς ἄλλαξε τὸ γοῦρι!**

Ἄλλὰ πῶς νὰ λησμονήσω και τὸ Σπύρο τὸ Μερκούρη.
πῶς νὰ μὴν τὸν χαιρετήσω μπάμ! λοιπὸν με τὸ κουμποῦρι!
ποῦ μᾶς ἔφερε τὸ γοῦρι;

Πῶς νὰ μὴ τὸν χαιρετήσω λαϊκόν... ἐκ τοῦ λαοῦ;
ἂν και καὶ στέφεται ὁ δοῦλος Δημορχίαν κουρελοῦ;
πῶς νὰ μὴ χαρῶ μαζύ του στῆς ἀκριβείας τὸν καρδὸ
ἀπὸ κάτω ἀπ' τῆς Ἀθήνας τὸν γλαυκὸν τὸν οὐρανὸ
πῶς νὰ μὴ τὸν συχαρῶ

τῆς Ἀθήνας τὸν ἀσκήν, λεβέντικου ὑγιό;
Γεῖά σου! Σπύρο! Ἄχι! μ' ἐσένα! στὰ πάλια γυρίζουν χρόνια
και σου φτέλλω στὴν Ἀθήνα τὰ κανάρια και τ' ἀηδόνια
νὰ σου ψάλλουνε τραγουδιὰ και σου στέλγω γι' ἀνθογαλὶ
ῥόδα κόκκινα μιὰ ἀγκάλη
τὰ πουλάκια νὰ σου ψάλλουν ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό μου
τὰ λουλούδια νὰ σου ποῦνε τὸν τρανὸ τὸ θαυμασμό μου!
και τ' ἀγκάθια τους κι' ἐκεῖνα νὰ σου ποῦν' πάρ' τὸ μαχαῖρι
και καθάριο' τῆς Ἀθήνας τὸν κοπρῶνα χέρι, χέρι...!
κι' αὐτὴ ἡ πρώτη σου νὰ εἶναι πάντα ἡ σκέψις κι' ἡ ὑστάτη
γιὰ νὰ μὴ μοῦ τὸ προσβάλης τ' ὅπερ στρίβω, ὡς σὺ, μουστάκι.

**Καὶ γυρνῶ και ψάλλω τώρα
τοῦ Μεσολογγιοῦ τὴ χώρα**

Χαιρετῶ Εὐαγγελάτον Χρῆστον τοῦ Μεσολογγίου
ποῦ ἐπέτυχε και πάλιν.. και στὴν ἐκλογὴν τ' ὁποῖον
ἀποδίδω σημασίαν . . . και φωνάζω με τὸ χροῦο
μπράβο, Χρῆστο! και με κλάδον λεϊμονιάς σέ στεφανῶνω
και μ' οὐρὰ ψαριῶν λιγάκι γαργαλιῶντας σου τὴ μύτη
σ' εὔχομαι ἐσύ νὰ φτιάσῃς και τῆς Δημορχίας σπῆτι
νὰ γενῇ τὸ Μεσολόγγι περιβόλι μ' εὐωδίαϊς!
νὰ περνοῦν ν' ἀναστενῶνται πολυποικιλιαὶ καρδίαϊς!

**Και στ' Ἀγρίνιον προφθάνω
και τραγουδι στένω πλάνο]**

Ἄλλὰ και τὸν κυρ' Ἀνδρέα Παναγόπ' λον, χαιρετῶ!
και χωρὶς νὰ τὸν ὤρω
ἀπὸ στίχους τὸ στεφάνι τοῦ Δημάρχου τὸ κεντῶ
με ἀθάνατο... γαζι
και τοῦ εὔχομαι νὰ εἶναι πάντ' αὐτὸς τοῦ Ἀγρινίου
ὁ πατέρας ὁ προστάτης και ὁ Δήμαρχος μαζῇ
εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὁποῖου
κάτω πέσανε και τ'... ἄστρα

και τοῦ εὔχομαι τὰ χρόνια ὁ θεὸς νὰ τὰ χιλιάση
ὅπως και τοῦ δορυφόρου του τρανοῦ, Παπαθανάση
και στὸν φίλον του Λουδάρον και στὸν Τάκη τὸ Φασούλα
εὔχομαι μαζῇ κι' ἀπ' οὔλα!

**Εἰς τὸν Κόλλαν τῆς Κερκύρας
κρούω ἄσμα ἐπὶ λύρας.**

Και τὸν Κόλλαν τῆς Κερκύρας ἐγκαρδίως χαιρετῶ
και ἀσπάζομαι συνάμα και τὰς χεῖρας μου κροτῶ
ποῦ ἀνέβηκεν ὥραϊα εἰς τοῦ Δήμου τὰ σκαλιὰ
κι' ἐκόλλησ' ἐκεῖ πέρα, ποῦ... κανεὶς δὲν ξεκολᾷ.
Τὸ λοιπὸν κι' αὐτὸν συχαίρω, ὡς ἡ εὐγένεια τὸ ἀπαιτεῖ
τὸ φωνάζω ἡ ἐκλογὴ σου, ἔχει κάμει πατιροῦτι,
γιατ' ὡς βλέπουν κι' οἱ στραβοὶ
με ἐσὲ κι' ὁ Θεοτόκης ὁ Κορφαϊκῆς ξαναεῖ
Λοιπὸν, Ζήτω τοῦ φονάζω ζωσηρά και με χαρὰ
και ἀφίνω τὰ φιλιὰ μου στῆς θαλάσσης τὰ νερά
νὰ στὰ φέρουν τῆς Κερκύρας τὰ νεράκια, δροσερά!!

**Και τὸν Μπέμπην ἐπαινῶ
ἐν Αἰγίῳ τῷ κλεινῷ**

Κι' εἰς τὸ Αἶγιο ἐπὶ τέλους! νά! κι' ὁ Πολυχρονιαδῆς!
ἐξελέγη μετ' ἀγῶνας ἀπὸ χρόνους ἀρκετοὺς
και τοὺς τέσσαρες θὰ κάτση Δημορχῶν ἐνιαυτούς,
ἀφοῦ εὔρηκε τοὺς ἄλλους περισσότερο κουτούς
κι' ἐγὼ ζήτω! με τοὺς ἄλλους ἐπὶ τέλους! και αὐτοῦ!
τοῦ φωνάζω και προσπίνω εἰς ὑγείαν τοῦ... κουτοῦ!
και διόλου δὲν με νοιάζει, ἂν ἡ τύχη του τοῦ λάχη
στοῦ κυρ Σπύρου νὰ καθῆσῃ τὸ... λεπτότατο στομάχι!

**Τὰ Βραχνεῖα ἀπεικάζω
και τὸν Πρόεδρον γιορτάζω**

Και τὸν Βασιλόγαμβρόν μας στὰ Βραχνεῖα θωρῶ
τὴν καλὴν ἐπιτυχίαν με τὸ μάτι ζωρὸ
κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸ
κι' ἔτσι πάντα ἐπιτυχία τοῦ τὸ εὔχομαι γιὰ νάχη
κι' ὅπως τώρα νὰ κερδίξῃ ἐκ τῶν ἐκλογῶν τὴ μάχη

**Και στοῦ Πύργου τὴν αὐλὴν
χαιρετῶ τὸν Κορκολῆν.**

Μὰ με ὄρεξιν πολλὴν
ψάλλω και τὸν Κορκολῆν
κι' ἀποστέλλω χαιρετοῦρες ὅπως και στοὺς ἄλλους τόπους
στοὺς ἀγαπητοὺς Πυργιώτες, τοὺς λεβέντικους ἀνθρώπους
μὰ κι' ἐν τούτοις γιὰ νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, ὡς μανθάνω
κι' ὁ Μπελούσης εἶχε κάμει κι' αὐτὸς κάτι πάρα πάνω
και δὲν τ' ἄξιζε νὰ εἰποῦμε μία τέτοια συφορὰ,
ἀλλὰ τώρα τέλος πάντων π' ἔτσι τάφερ' ἡ φορὰ,
ἡ «Καμπάνα» χαιρετίζει και τὸν Πύργο με χαρὰ
και εὐχὴν στὸν Κορκολῆ μας στέλνει πάλι στὴ σειρά
νὰ τὰ βάλῃ κάτω οὔλα με Πυργιώτικο μεράκι
και νὰ ἴδῳ νὰ γίνη ὁ Πύργος τὸ μικροῦλι Παρισάκι
και πολὺ τὸν βεβαιῶνω, πῶς θὰ τὸ χαρῶ... πολὺ!
και τοῦ στέλλω τέλος χαιρῶν
εἰς τὸν Πύργον ὑπερχαιρῶν
μάτσα, μάτσα γλαχισμένο, τῆς «Καμπάνας» τὸ φιλί!

**Στῆς Ζακύνθου τὸν Μερκάτην
τὴν ὠδὴν μου τὴν ὑστάτην**

Τῆς Ζακύνθου τὸν Μερκάτην ἐπαινῶ παραπολὺ
π' ἄνευ τίτλων, ἄνευ γόνων
ἀπεδείχθη ἐκ τῶν καλλίστων και ἀρίστων ἐπιγόνων.
Τὸν συχαίρω γιὰ τὴν χάριν εἰς τὸν τρόπον π' ὀμιλεῖ
κι' ὑπερχαιρῶν ἀτενίζω πρὸς τὴν Ζάκυνθος τὴ γῆ
και συχαίρω τοὺς Τζαντιῶτες γιὰ τὴ φῖνα ἐκλογὴ.